ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΑΝΙΕΛ ΡΙΣ

Ο ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΣ

ΙΧΝΟΝΤΑΣ μιὰ ματιὰ στὸν ἄνδρα της, ἡ κ. Μαυρικία ντὲ λὰ Μορισιέρ, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος περιφρονητικό :

— Πῶς ἔγινες, καϋμένε Μαυρίκιε ! Ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει ἡ κοιλιά σου ! Εἶνε τρομερό !

Ὁ κ. Μαυρίκιος, στενοχωρημένος ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τῆς γυναίκας του, τῆς ἀπάντησε :

— Ὅταν ἐγὼ ἤστερα ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ εἶμαι χοντρὸς σὰ βαρέλι, ἐσὺ θὰ εἶσαι τόσο παχειά, ποὺ μόνο στοὺς Τούρκους θ' ἀρέσῃς. Στὰ μάτια τῶν Τούρκων καὶ ἡ πιὸ παχειὰ ἀκόμη γυνοῖκα, φαίνεται λεπτή.

— Εὐχαριστῶ πολὺ μοῦ ἔμαθες κάτι ποὺ δὲν ἤξερα ὡς τώρα. Ὡραῖα !... Τὸ εὐχάριστο εἶνε λοιπὸν ὅτι μπορῶ ν' ἀρέσω σ' ἕναν Τοῦρκο, ἐνῶ ἕνας ἄνδρας κοιλαρᾶς σὲ ποιὸν μπορεῖ ν' ἀρέσῃ ;

— Νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ μὲ πειράξῃς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές ; Ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ μοῦ μπαίνουν κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μοῦ βγαίνουν !

— Καὶ ὅμως ! Φαίνεται πὼς σοῦ κοστίζει πολὺ ὅταν ἀκοῦς νὰ σὲ λένε κοιλαρᾶ !

Ὁ κ. Μαυρίκιος ντὲ λὰ Μορισιέρ, ξέροντας καλὰ ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μὲ τὴ μικρὴ χαριτωμένη γυναίκα του, γιὰ νὰ τελειώσῃ τὴ συζήτησι, ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ θυμωμένος ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ λόγια της. Γιὰ πρώτη φορά, τόσα χρόνια ποὺ ἦταν παντρεμένος, ἄκουγε τὴ γυναίκα του νὰ τοῦ λέῃ ὅτι ἐχόντρυνε ὑπερβολικά, ὅτι μεγάλωσε ἡ κοιλιά του σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ τῆς προκαλῇ τὴν ἀηδία. Ὁ κ. Μαυρίκιος, σὰν ἄνθρωπος πεπειραμένος ποὺ ἦταν, ἤξερε καλὰ πὼς ὅταν μιὰ γυναῖκα ἀγαπᾶ πραγματικὰ τὸν ἄνδρα της, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν βρίσκῃ ὡραῖο. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ παύει γι' αὐτὴν νὰ εἶνε ἕνας ποθητὸς καὶ ἀξιέραστος Ἄδωνις, αὐτὸ σημαίνει χωρὶς ἄλλο ὅτι ἔπαψε νὰ τὸν ἀγαπᾶ καὶ ὅτι ἑτοιμάζεται νὰ τὸν ἀπατήσῃ.

Ὁ κ. Μαυρίκιος, φιλύποπτος καὶ εὐαίσθητος ὅπως ἦταν, ἄρχισε νὰ σκέπτεται ἕνα σωρὸ δυσάρεστα πράγματα γιὰ τὴ γυναίκα του, ὅταν ἔξαφνα, καθὼς γύριζε ἀτ' τ' ἄλλο μέρος τὴν ἐφημερίδα του, εἶδε μὲ μεγάλα γράμματα μιὰ ρεκλάμα ποὺ τοῦ τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή :

ΠΟΙΟΣ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΗ ; Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸν Ἀμερικανὸν ἰατρὸν Οὐΐλιαμς, βουλεβάρτο τῶν Καποντσίνων, 619. Μέθοδος ἀλάνθαστος καὶ ἀποτελεσματικωτάτη !

Μόλις διάβασε αὐτὴ τὴ ρεκλάμα, ὁ Μαυρίκιος ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα. Βέβαια, δὲν ἦταν παχύς, μὰ δὲν ἦταν καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ γινόταν ἀργότερα. Τί εἶχε νὰ χάσῃ ; Στὴν ἀρχὴ ὁ γιατρὸς ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸν κ. Μαυρίκιο, τοῦ χτύπησε τὴν κοιλιά, τοῦ ἔπιασε τὰ μάγουλά του. Ἔπειτα τὸν ἐξήτασε ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως, ρωτῶντας τὸν χίλια δυὸ πράγματα. Ἀφοῦ κατάλαβε καλὰ τί εἴδους ἄνθρωπος ἦταν ὁ πελάτης του, κάθισε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε :

— Συλλογισθῆκατε ποτέ σας, ἀγαπητέ μου κύριε, γιὰ ποιὸ λόγο φροντίζει ἡ γυναῖκα σας νὰ καλοτρῶτε καὶ νὰ καλοπερνᾶτε πάντοτε ; Σᾶς ἐρωτῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ ξέρω ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁποιαδήποτε ἀπάντησι καὶ ἂν μοῦ δώσετε δὲν θὰ εἶνε σωστή, ἀπαντῶ ὁ ἴδιος : Ἡ γυναῖκα σας φροντίζει πάντοτε νὰ καλοτρῶτε, ἀπλούστατα γιατὶ σᾶς ἀπατᾶ !

Κατακίτρινος σὰν λεμόνι, ὁ κ. Μαυρίκιος ντὲ λὰ Μορισιὲρ σηκώθηκε ἀμέσως ἐπάνω καὶ εἶπε μὲ τόνο αὐστηρὸ στὸ γιατρό :

— Μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο, κύριε, νὰ μιλᾶτε μὲ τόση βεβαιότητα γιὰ τὴ γυναίκα μου, ἀφοῦ δὲν γνωρίζετε οὔτε αὐτή, οὔτε ἐμένα !

— Νὰ μὲ συχωρῆτε, ἀλλὰ νομίζω ὅτι κάτι εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω γιὰ νὰ σᾶς μιλῶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο... Λοιπὸν σᾶς συνιστῶ, κύριέ μου, νὰ ἐπιβλέπετε, νὰ παρακολουθῆτε πάντοτε τὴ γυναίκα σας, ἂν θέλετε ν' ἀποφύγετε δυσάρεστα γεγονότα...

Ὁ κ. Μαυρίκιος πῆρε τὸ κατέλλο του κ' ἔφυγε ἀμέσως ἔξω φρενῶν, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ξαναγυρίσῃ, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ καὶ νὰ τοῦ πετάξῃ τὰ μυαλά του στὸν ἀέρα, ἂν ἔβγαιναν ψέμματα αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγε γιὰ τὴ γυναίκα του.

Ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες, ἀφοῦ καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα παρακολουθοῦσε ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ τὴ γυναίκα του, τὴν παρακολουθοῦσε στὸ σπίτι, τῆς ἔκανε αἰφνιδιασμούς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τίποτα τὸ ὕποπτο στὴ διαγωγή της, ξαναπῆγε στὸ γιατρὸ μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ μούτρα.

Αὐτὸς ὅμως, ἐντελῶς ἀτάραχος, τὸν διαβεβαίωσε καὶ πάλι ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἀπατᾶ, χωρὶς ἄλλο, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑποπτεύεται αὐτές τὶς ἡμέρες ὅτι τὴν παρακολουθεῖ ἐπίμονα ὁ ἄνδρας της, ἀποφεύγει νὰ συναντᾶται μὲ τὸν ἐκλεκτό της. Ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς ὁλόκληρες μῆνες, τρεῖς μῆνες φρικτῆς ἀγωνίας γιὰ τὸν κ. Μαυρίκιο ντὲ λὰ Μορισιέρ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ, μ' ὅλο τὸ ἄγριο κυνήγι ποὺ εἶχε στήσει στὴ γυναίκα του, ν' ἀνακαλύψῃ τίποτα τὸ ἔνοχο στὴ διαγωγή της, κάτι τὸ παραμικρὸ τέλος πάντων ποὺ νὰ τὸν ἔβαζε σὲ ὑποψίες, χλωμός, ἐκμηδενισμένος τελείως, ξαναπῆγε γιὰ τρίτη φορὰ στὸ γιατρό.

— Γιατρέ μου, δὲν σὲ ἀπειλῶ πειά ! Σὲ παρακαλῶ, σὲ ἱκετεύω ! Πές μου ἐπὶ τέλους τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου ποὺ κηλιδόνει τὴν τιμὴ τῆς οἰκογενείας μου ! Εὐσπλαχνίσου με ! Δὲν μὲ βλέπεις πῶς ἔχω γίνει ; Πτῶμα ! Πετσὶ καὶ κόκκαλο !

Ὁ γιατρὸς τότε, ἱκανοποιημένος, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας :

— Τὸ ὁμολογεῖτε λοιπὸν καὶ ὁ ἴδιος, τὸ ἀναγνωρίζετε καὶ σεῖς ὅτι ἀδυνατίσατε, ὅτι ἐγίνατε πετσὶ καὶ κόκκαλο ! Λαμπρό !... Ὡραῖα ! Εἶμαι κατενθουσιασμένος ! Ἔτσι ἀποδεικνύεται ἄλλη μιὰ φορὰ ἀκόμη τόσο εὐεργετικὰ εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῆς μεθόδου μου ! Ἡ μέθοδός μου, ἀγαπητέ μου, χωρὶς φάρμακα, χωρὶς συνταγες, εἶνε καθαρῶς ψυχολογική ! Ἐκεῖνο ποὺ μὲ ἀπασχολεῖ πρὸ παντός, εἶνε ν' ἀναπτύξω τί θάκανε τὸν πελάτη μου ν' ἀνησυχήσῃ, νὰ γίνῃ ἄνω-κάτω. Βρίσκω δηλαδὴ τὸ μέρος ποὺ τὸν πονεῖ. Τὴν ἀδυναμία του. Κ' ἀμέσως βάζω σ' ἐνέργεια τὸ σύστημά μου. Πῶς θὰ σᾶς ἔκανα ν' ἀδυνατίσετε ; Μὲ τὴ ζῆλεια βέβαια. Σᾶς εἶπα λοιπὸν πὼς σᾶς ἀπατᾶ ἡ γυναῖκα σας καὶ σᾶς ἔβαλα σὲ μπελάδες, τρεχάματα, φασαρίες, σ' ἔννοιες. Σᾶς ἀδυνάτισα μέσα σὲ λίγες μέρες ! Θρίαμβος κύριε !... Θρίαμβος !...

— Κ' ἡ γυναῖκα μου;

— Ἡ γυναῖκα σας εἶνε ταμίας καὶ ἐνάρετος. Τώρα πειὰ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ σᾶς βασανίζω. Πληρῶστε μου λοιπὸν χίλια φράγκα γιὰ τὴ θεραπεία καὶ τρέξτε νὰ φιλήσετε τὴ γυναῖκα σας !...

Ὁ κ. Μαυρίκιος αἰσθάνθηκε τὸ σῆμα του νὰ κοχλάζῃ. Ἂν μποροῦσε θάπτνιγε τὸ γιατρό. Μὰ ἦταν τόσο ἐξηντλημένος, τόσο ἐξασθενημένος, ἀδυνατισμένος, ξεθεωμένος, ποὺ δὲν μποροῦσε οὔτε τὸ χέρι του νὰ σηκώσῃ. Ἔπεσε σὲ μιὰ πολτρόνα, ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του, πλήρωσε τὰ χίλια φράγκα στὸ γιατρὸ κ' ἔπειτα σύρθηκε ἔξω μουρμουρίζοντας :

— Ἄ, τὸν τσαρλατάνο !... Ἄ, τὸν θεομπαίχτη !... Μὲ ξεθέσσε !... Μολαταῦτα ἀδυνάτισα !... Ἂς εἶνε δοξασμένος... ὁ διάολος !...

Τὴν παραμόνευε, τῆς ἔκανε αἰφνιδιασμούς...

Δυναστεία εἶχε ἀνάγκη διαδόχου καὶ ἐφόσον ἀπεδεικνύετο ὅτι ἡ μὴ ἱκανοποίησις τῆς ἀνάγκης αὐτῆς ὠφείλετο ἀποκλειστικῶς στὴν Ἰωσηφίνα, δὲν ἔμενε ἄλλη λύσις ἀπὸ τὸ διαζύγιο. Καὶ ὁ Ναπολέων ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ...

Ἡ κυρία Βαλέφσκα ἐφέρθηκε πάντοτε μὲ μεγάλη στοργὴ πρὸς τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Δὲν τὸν ἐλησμόνησε ποτέ, καὶ ἀργότερα, ὅταν ἡ τύχη μετεστράφη τόσον ἀπότομα ἐναντίον του, ὑπῆρξε ἡ μόνη ποὺ τὸν ἐπεσκέφθη στὸν τόπο τῆς ἐξορίας του, στὴν νῆσο Ἔλβα, γιὰ νὰ τοῦ φέρῃ τὴν παρηγοριὰ τοῦ παληοῦ ἐρωτός των...

ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ὁ περίφημος μαρκήσιος ντ' Ἀργκενσόν, ποὺ ἔζησε στὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, ἦταν, μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὁ προφήτης τῆς ἀεροπορίας. Σ' ἕνα γράμμα ποὺ ἔστειλε κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος σὲ κάποιον φίλο του τοῦ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Θὰ σοῦ πῶ μιὰ ἰδέα μοῦ, μπορεῖ νὰ σοῦ φανῇ πραγματικὴ τρέλλα. Καὶ ὅμως ἔχω τὴν πεποίθησι ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐφευρέσεις ποὺ θὰ γίνουν τώρα γρήγορα, θὰ εἶνε καὶ ὁ τρόπος, τὸ μέσον νὰ πετοῦν οἱ ἄνθρωποι ψηλὰ στὸν ἀέρα. Ἔτσι θὰ ταξειδεύῃ κανεὶς γρήγορα καὶ ἄνετα καὶ τὰ ἐμπορεύματα θὰ μεταφέρονται μὲ μεγάλα πλοῖα τοῦ ἀέρος. Θὰ ὑπάρχουν ἐναέρια στρατεύματα. Τὰ σημερινά μας φρούρια θὰ εἶνε ἄχρηστα. Οἱ πυροβοληταὶ θὰ μαθαίνουν νὰ ρίχνουν στὸν ἀέρα. Θὰ ὑπάρχῃ σὲ κάθε βασίλειο ἕνα νέο ἀξίωμα, τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐναερίων δυνάμεων. Γιατί ἄραγε νὰ μὴ μιμηθοῦμε τὰ πουλιά ;»